

„Au plecat pentru Numele Său”

În cea de-a treia epistolă, apostolul Ioan îl încurajează pe „preaiubitul Gaiu” să-i primească cu dragoste pe frații care au venit să le vestească Evanghelia și să se îngrijească de călătoria lor „într-un mod vrednic de Dumnezeu”. „Fiindcă”, spune el, „pentru Numele Său au plecat, neluând nimic de la cei dintre națiuni” (versetele 6,7).

„Mod vrednic de Dumnezeu” – aceste cuvinte ar trebui să ne ghideze și pe noi în relația cu astfel de frați. Pe de o parte, aceasta ne-ar feri de zgârcenie, iar pe de altă parte, de orice formă de mândrie.

În ceea ce îi privește pe acei frați, dovada identității lor nu consta într-o împuternicire din partea apostolului sau a vreunei autorități umane: ei „*au plecat pentru Numele Său*”. Nu este nevoie să se spună la care Nume se referă. Există *un singur* Nume pentru care trebuie să renunțăm la toate. Să vestească acest Nume, să-L glorifice prin respect și iubire pe Cel care Îl poartă – aceasta era gândul și scopul acelor oameni. *Pentru aceasta* „au plecat”, fără să fie trimiși sau împuterniciți de vreun om. Acest Nume era împuternicirea lor.

În același timp, ei se remarcă prin modestie și un simț spiritual sănătos. Scopul activității lor nu era obținerea unui mijloc de trai. Fiecare lucrător merită plata lui, iar Domnul nostru bogat și milostiv cu certitudine nu dorește ca slujitorii Săi să-L slujească gratuit. Dar un adevărat slujitor lasă grija pentru întreținerea sa în seama acestui Domn. În același timp, el este prudent și nu acceptă nimic de la cei pe care nu îi poate considera slujitori ai Domnului. Acei oameni nu au acceptat nimic de la cei dintre națiuni.

În ceea ce ne privește, noi suntem *datori* „să-i primim pe unii ca aceștia, ca să fim *împreună-lucrători cu adevărul*” (versetul 8). Diotref nu a făcut aceasta. Da, „el nu-i primește pe frați și, pe cei care vor să-i primească, îi împiedică și îi dă afară din adunare” (versetele 9,10). Faptele lui ne devin înțelese când citim că lui „îi place să aibă *întâietatea* între ei”. Și astăzi, astfel de oameni nu iubesc vizita fraților, pentru care *Numele* este totul pentru ei.

„Preaiubitule”, așa îl înțelege apostolul în vârstă pe fratele său și, prin urmare, pe noi toți, „nu imita *răul*, ci *binele*”. Ce privilegiu este să devii împreună-lucrător cu *adevărul* prin rugăciunea de mijlocire și ajutor activ! Noi nu suntem cu toții chemați să „plecăm” – Domnul Își alege slujitorii și le dă curaj și putere pentru slujba Sa –, dar cu *toții* putem deveni împreună-lucrători pe calea indicată. Ioan i-a putut spune lui Gaiu: „tu lucrezi *cu credincioșie* în tot ce faci față de frați și la fel față de cei străini”, iar lui Dimitrie „i s-a dat mărturie din partea tuturor și a adevărului însuși” (versetul 12).

Nu am vrea să devenim mai asemănători cu acești bărbați credincioși?